

ни и величествени уста, Христосъ гаче казваше :

— Моя кръстъ е направенъ отъ страданията на хората. Азъ

сжмъ Богъ на нещастнитѣ и скръбнитѣ. И най-добъръ подаръкъ ми поднася онзи, който люби Менъ и ближния си...

Вѣрата.

Живѣлъ нѣкога царъ. Той билъ уменъ, кротъкъ, справедливъ. Вратитѣ на двореца били отворени денонощно за всички безприютни, гладни, наскърбени онеправдани. Добриятъ царъ ги дочаквалъ, нахранвалъ, утешавалъ и имъ давалъ правда.

Само щастието не влизало никога въ тоя царски домъ. Неговитѣ ангелски стѣпки не се чували и не се отпечатвали по мекитѣ килими. Неговиятъ дѣхъ не омайвалъ царя, не извиквалъ усмивка по лицето му. Страшна болестъ—язва измжчвала царя. Лѣкари отъ всички страни го лѣкували, но не можали да му помогнатъ.

Една привечеръ предъ царскитѣ порти спрѣлъ старецъ, съ нѣкаква малка цигулка въ

ръка. Той билъ съ орѣфани, парцаливи дрехи, съ попукани, разкървавени пети. Но на лицето му сияела лъчезарна, неземна усмивка. Сякашъ той билъ най-щастливиятъ човѣкъ на свѣта. Щомъ влѣзълъ въ царскитѣ двореци, той седналъ на едно отъ мраморнитѣ стѣпала и почналъ да свири. Звучитѣ почнали да се лѣятъ, като тиха ангелска пѣсень. По прозорцитѣ се показали лицата на всички придворни. Само царятъ не се виждалъ. Страшната болестъ го приковавала къмъ леглото. Когато свирната достигнала до неговитѣ уши, той пратилъ своя пръвъ слуга да доведе свиреца. Тръгналъ старецътъ. По скѣпитѣ килими цѣфвали малки червени розички — петна отъ неговитѣ